

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/129/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7215224902
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7215224902.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobcu: INSIDE-SK, spol. s.r.o., so sídlom v Košiciach, Mlynská 27, IČO: 36 476 358, zastúpeného Mgr. Zuzanou Vajdovou, advokátkou, so sídlom v Bratislave, Lamačská cesta 3/A, proti žalovanému: EIC spol. s r.o., so sídlom v Košiciach, Moldavská cesta 10/B, IČO: 36 208 329, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Masnyk Legal, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Ťahanovské riadky 25 a Advokátsku kanceláriu VASIL, ŠIMONOVÍČ & partners, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kuzmányho 29, o zaplatenie 107.772,70 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II č.k. 42C/572/2015-368 zo dňa 18.6.2018 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalovanému proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.Okresný súd Košice II rozsudkom č.k. 42C/572/2015-368 zo dňa 18.6.2018 I. výrokom zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania do riadneho vyšetrenia a právoplatného skončenia trestného konania vedeného na základe trestného oznámenia podaného žalovaným Generálnej prokuratúre SR dňa 26.1.2018. II. výrokom zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu vo výške 107.772,70 € s príslušenstvom, t.j. s úrokmi z omeškania, ktoré podľa jednotlivých súm a jednotlivého obdobia aj vo výroku tohto rozsudku špecifikoval, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V poradí III. výrokom rozhodol, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. IV. výrokom súd nepriznal štátu náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa domáhal od žalovaného zaplatenia žalovanej sumy s príslušenstvom titulom nezaplateného nájomného za užívanie nebytových priestorov na základe zmlúv o nájme nebytových priestorov zo dňa 15.6.2006 a zo dňa 1.6.2009, zo zmluvy o podnájme zo dňa 5.12.2011 za obdobie od apríla 2007 do októbra 2014. Žalobca pritom v žalobe uviedol, že žalovaný svoje záväzky voči nemu opakovane uznal, naposledy listom označeným ako odsúhlasenie pohľadávok - návratka zo dňa 3.2.2014 vo výške 99.388,04 € ku dňu 31.12.2013. Pohľadávka však z titulu nájomného naďalej narastala až do výšky žalovanej sumy. Na potvrdenie svojich tvrdení a na ich preukázanie žalobca predložil listinné dôkazy.

3. Žalovaný v rámci svojej procesnej obrany namietal platnosť uznania dlhu označeného ako Odsúhlasenie zostatku zo dňa 3.2.2014 s tým, že táto listina bola podpísaná pod nátlakom, a preto je absolútne neplatným právnym úkonom. Namietal aj premlčanie žalovanej pohľadávky. Vo vzťahu k pohľadávkam, ktoré vznikli po 5.12.2011 namietal nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu, lebo zmluvu

o podnájme nebytových priestorov zo dňa 5.12.2011 považoval za neplatnú. Na preukázanie svojich tvrdení tiež súdu predkladal listinné dôkazy, a tak žalobca, ako aj žalovaný žiadali vypočutie svedkov.

4. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný užíval nebytové priestory nachádzajúce sa v Košiciach, Hlavná ul. č. 75 v žalovanom období za podmienok dohodnutých v citovaných nájomných zmluvách a v zmluve o podnájme. Výška fakturovaného nájomného a ceny služieb v súvislosti s týmto nájomom sporné neboli, žalovaný však namietal premlčanie časti uplatnenej pohľadávky s tým, že uznanie dlhu realizované písomne považoval za neplatný právny úkon z dôvodu absencie slobody prejavu vôle a taktiež namietal aj zánik pohľadávky titulom započítania s pohľadávkou žalovaného, ktorú mal voči spoločnosti INGOS, a.s., namietal aj aktívnu legitímáciu žalobcu v období užívania nebytových priestorov po 5.12.2011.

5. Súd zistil, že žalobca bol vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, kde sa prenajaté nebytové priestory nachádzajú, vedený na LV č. 10827, katastrálne územie Stredné mesto v Košiciach, pričom ako vlastník na základe zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 15.5.2006 prenechal žalovanému do užívania nebytové priestory celkovo o výmere 111,7 m² nachádzajúce sa na druhom nadzemnom podlaží a nebytové priestory o výmere 112,5 m² nachádzajúce sa na treťom nadzemnom podlaží v predmetnej budove, ako aj celú zadnú časť tejto budovy. Nájom bol dohodnutý na dobu určitú do 31.12.2013 a výška nájomného bola 880.000,- Sk za jeden kalendárny rok za nebytové priestory na druhom a treťom nadzemnom podlaží. Za zadnú časť budovy bolo dohodnuté nájomné vo výške 1.450.000,- Sk za jeden kalendárny rok, pričom toto nájomné sa malo platiť štvrťročne. Taktiež v čl. 6 Zmluvy boli dohodnuté úhrady zálohových platieb len za vodné, stočné a zrážkovú vodu ako služby, ktorých poskytovanie je spojené s užívaním nebytových priestorov. Výška zálohy bola 1.000,- Sk za kalendárny rok. Dodatkom č. 2 k tejto zmluve zo dňa 30.9.2008 došlo k zmene rozsahu prenajatých priestorov s účinnosťou od 1.10.2008 s tým, že na druhom nadzemnom podlaží budovy boli prenajaté priestory vo výmere 72,90 m², na treťom nadzemnom podlaží vo výmere 75,70 M² a dva kusy parkovacích miest vo dvore. Doba dohodnutého nájmu bola zmenená do 31.5.2009. Vzhľadom k tomu bolo upravené aj nájomné za druhé nadzemné podlažie 80.400,- Sk za kalendárny štvrťrok a za nebytové priestory na treťom nadzemnom podlaží 48.750,- Sk za kalendárny štvrťrok, za jedno parkovacie miesto 6.250,- Sk za jeden kalendárny štvrťrok, pričom ostatné ustanovenia zmluvy ostali nezmenené. Následne aj dodatkom č. 3 k Zmluve o nájme nebytových priestorov zo dňa 31.3.20089 došlo k zmene rozlohy prenajatých priestorov a k tomu bola upravená aj výška nájomného. Predmetom nájmu teda ostali iba nebytové priestory na druhom nadzemnom podlaží o celkovej výmere 75,70 m² a jedno parkovacie miesto. Výška nájomného bola dohodnutá na 26.800,- Sk za kalendárny mesiac za nebytové priestory a 2.803,30 Sk za jedno parkovacie miesto na kalendárny mesiac. Následne bol zmluvou o nájme nebytových priestorov zo dňa 1.6.2009 na obdobie od 1.6.2009 upravený vzťah tak, že predmetom nájmu ostali nebytové priestory na druhom nadzemnom podlaží o celkovej výške 50,80 m², jedno parkovacie miesto na dobu neurčitú a jedno parkovacie miesto na dobu určitú do 31.12.2009. Nájom bol dohodnutý vo výške 9,60 € za 1m² nebytových priestorov za kalendárny mesiac a 140 € za jedno parkovacie miesto za kalendárny mesiac. Následne na základe kúpnej zmluvy, ktorú uzavrel predávajúci Inside-SK s.r.o. s kupujúcim Ing. P. C. došlo k prevodu vlastníckeho práva k predmetnej bude a ostatným nehnuteľnostiam, čo sa odrazilo aj na zápise v katastri nehnuteľností. Žalobcovi bolo novým vlastníkom prenechané do nájmu na základe nájomnej zmluvy zo dňa 5.12.2011 užívanie budovy v celosti, vrátane príslušenstva a 7 ks parkovacích miest s tým, že bol oprávnený tieto nehnuteľnosti užívať na dohodnutý účel, okrem iného aj na následný prenájom tretím osobám. V ten istý deň, dňa 5.12.2011 žalobca ako prenajímateľ prenechal žalovanému na základe podnájomnej zmluvy nebytové priestory za tých istých podmienok a v takej rozlohe, ako bolo naposledy upravené na základe nájomnej zmluvy medzi nimi. K ukončeniu nájmu došlo 8.10.2014, čo nebolo medzi stranami sporu sporné.

6. Pokiaľ namietal žalovaný aktívnu legitímáciu žalobcu v spore, súd prvej inštancie argumentoval tým, že bola preukázaná, pretože za obdobie nájomných zmlúv bol žalobca vlastníkom predmetnej budovy a mal právo s ňou nakladať a od doby, kedy previedol svoje vlastnícke právo na Ing. P. C., bola uzavretá nájomná zmluva medzi týmito subjektmi a na základe tejto zmluvy využil žalobca svoje právo uzatvoriť so žalovaným podnájomnú zmluvu.

7. Súd prvej inštancie teda vec správne posúdil podľa § 2, § 3 ods. 1, 3 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, podľa § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka, ale aj § 558 Občianskeho zákonníka, podľa § 37 ods. 1 Obč. zák. a dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná.

8. Súd konštatoval, že žalobca bol počas celého žalovaného obdobia oprávnený prenajať predmetné nebytové priestory a parkovacie miesta, že žalovaný tieto priestory aj užíval na základe nájomných zmlúv a podnájomnej zmluvy, výšku nájomného s príslušenstvom, ktoré účtoval žalovanému žalobca, na základe faktúr považoval súd za nespornú, nakoľko ju ani žalovaný nenamietal. Žalovaný však namietal premlčanie časti uplatnenej pohľadávky, a preto sa súd musel vysporiadať s otázkou platnosti alebo neplatnosti uznania dlhu na základe listiny zo dňa 3.6.2009, označenej ako uznanie záväzku. Zistil, že na základe tejto listiny spoločnosť EIC s.r.o. v súlade s ust. § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka uznala svoj záväzok voči spoločnosti Inside-SK spol. s r.o. z titulu nájomného a služieb spojených s nájmom vo výške 51.794,22 € a nepoprela tento nárok veriteľa. Prílohou tohto uznania bola aj špecifikácia uznaných pohľadávok spolu v uvedenej sume. Uznanie záväzku bolo podpísané konateľom spoločnosti EIC spol. s r.o. T. H.. Písomným uznaním záväzku zo dňa 22.6.2011 spoločnosť EIC spol. s r.o. Košice taktiež v súlade s § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka uznala záväzok voči spoločnosti Inside-SK spol. s r.o. v celkovej výške 60.855,54 €, čo do dôvodu i výšky titulom neuhradeného nájomného a úhrad za služieb spojených s nájmom a príslušenstva pohľadávky a podľa špecifikácie, podľa prílohy, išlo o pohľadávky od 2. kvartálu roku 2007 až do februára 2011, čo predstavovalo spolu 69.855,54 €. Posledné uznanie záväzku bolo tiež písomné, na základe listiny, ktorá bola označená „Odsúhlasenie zostatku - návratka“, konateľ spoločnosti EIC spol. s r.o. T. H. adresoval spoločnosti Inside SK spol. s r.o. oznámenie, podľa ktorého potvrdil a uznal podľa už vyššie citovaného § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka správnosť zostatku pohľadávok k 31.12.2003, spolu v celkovej výške 99.388,04 €, ktoré vznikli za obdobie od apríla 2007, teda 2. kvartálu 2007, až do decembra 2013. Listina bola konateľom spoločnosti žalovaného riadne podpísaná.

9. Keďže v predmetnom spore ide o vzťah dvoch právnických osôb pri výkone ich podnikateľskej činnosti, aplikoval súd prvej inštancie pri posudzovaní platnosti uznania záväzku ustanovenie Obchodného zákonníka (§ 232). Dospel k záveru, že zo strany žalovaného nebolo preukázané, že k podpisu uznania záväzku bol donútený či už násilím fyzickým alebo bezprávnou vyhrážkou. Zo žiadneho dôkazu, ktorý bol na návrh jednej, či druhej strany sporu vykonaný, takáto skutočnosť nevyplývala. Pokiaľ mal aj konateľ žalovaného subjektívny pocit nátlaku, takéto subjektívne presvedčenie pre prijatie záveru o nátlaku nestačí, aj keď žalovaný mohol mať subjektívny dojem, že pre okolnosti obchodnej spolupráce so spoločnosťou INGOS sa od neho uznanie záväzku očakáva, tento nemá za následok neplatnosť právneho úkonu. Pre neplatnosť právneho úkonu pre jeho rozpor s § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka subjektívny pocit nestačí. Súd napokon zamietol aj návrh žalovaného na výsluch Q. U., ktorú predvolal na pojednávanie a ktoré predvolanie svedkyňa neprevzala a v zmysle postupu upraveného v Civilnom sporovom poriadku strana, ktorá navrhla výsluch svedka, nezabezpečila jeho prítomnosť na pojednávaní.

10. Keďže na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že uznanie záväzku žalovaného voči žalobcovi je platným právnym úkonom, žaloba bola podaná na súde včas, a preto námietka premlčania vznesená žalovaným bola bezpredmetná.

11. Pokiaľ žalovaný na svoju obranu tiež tvrdil, že jeho dlh zanikol započítaním s pohľadávkou, ktorú má voči spoločnosti INGOS, tak v tomto smere neboli predložené žiadne dôkazy. Nebola označená pohľadávka žalovaného ani čo do výšky, ani právneho dôvodu a nebol predložený žiaden započítací prejav. Naviac, spoločnosť INGOS a.s., Hraničná 4, Poprad, je samostatným právnym subjektom, odlišným od osoby veriteľa - žalobcu a zánik pohľadávky započítaním tak preukázaný nebol.

12. Vzhľadom k uvedenému súd vyhovel žalobe v celom rozsahu, zaviazal žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy a v súlade s ust. § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 vl. nar. SR č. 87/1995 Zb. priznal aj zákonné úroky z omeškania. Súd prvej inštancie z dôvodov, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním a po právnom posúdení veci neskúmal ekonomické a daňové vzťahy medzi spoločnosťami INGOS a.s. a žalovaným. Obchodná spolupráca týchto subjektov nemá na záväzkový vzťah sporových strán, ktorý je predmetom tohto sporu žiaden právny význam, nebolo v spore preukázané, že by došlo k akýmkoľvek trojstranným dohodám medzi sporovými stranami a spoločnosťou INGOS, a. s. a preto súd ani nevyhodnocoval okolnosti daňovej kontroly a obsah výpovede Ing. Q. U. v trestnom konaní, pretože pre toto konanie sú uvedené skutočnosti právne bezvýznamné.

13. O trovách konania rozhodol súd podľa § 262 ods. 1, 2 CSP a § 255 ods. 1 CSP a zaviazal žalovaného, ktorý nemal v spore úspech na plnú náhradu trov konania žalobcovi, ktorý bol v spore úspešný.

14. Následne posledným výrokom nepriznal štátu náhradu trov konania s poukazom na ust. § 155 ods. 1 CSP s tým, že konateľom žalovaného je občanom Belgického kráľovstva a bol v spore použitý tlmočník. Náhrada výdavkov na tlmočníka je pritom sumou, ktorú ako náklady znáša štát, lebo nimi sa zabezpečovalo právo účastníka konať pred súdom v jazyku, ktorému rozumie (ust. § 155 ods. 2 CSP). V závere súd prvej inštancie v súlade s ust. § 164 CSP uviedol, že zamietla návrh žalovaného na prerušenie konania, lebo neboli splnené podmienky na takéto prerušenie. Ako už súd vyššie uviedol, obchodná činnosť spoločnosti INGOS nie je predmetom konania, ani s ním nemá žiadnu preukázateľnú súvislosť a preto ani trestné oznámenie žalovaného zo dňa 25.1.2018 adresované Generálnej prokuratúre SR nemôže byť dôvodom na prerušenie tohto sporu.

15. V zákonnej lehote žalovaný podal proti uvedenému rozsudku odvolanie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP a to proti všetkým jeho výrokom. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP odôvodnil nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia a nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie pri vykonávaní dôkazu navrhnutého žalovaným a to výsluchu svedkyne Q. U.. Nevykonanie tohto výsluchu zároveň považuje za vadu naplňujúcu odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP. Namietal opätovne, že výpovede svedkov Ing. Š. a pána X. nie sú dôveryhodné, lebo ide o ekonomické závislé osoby prepojené s osobou žalobcu a štatutárnym orgánom žalobcu pánom U.. Súd sa nevyporiadal s námietkami žalovaného, a to konkrétne so skutočnosťou, že svedok Ing. Š. v inej právnej veci vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 17C/147/2015 na pojednávaní dňa 21.11.2016 vypovedal, že bol prítomný pri podpise dodatkov o uznaní dlhu pánom H. avšak nemá vedomosť koľko takýchto uznaní záväzkov pán H. podpísal, vie že ich bolo viac, a určite bol aspoň pri troch, ale nevie pri ktorých a následne si odrazu dátumy, kedy malo dôjsť k podpisom pamätal. Taktiež dôkazy, na ktoré žalované poukazoval počas súdneho konania a ktoré sú súčasťou spisu, najmä zápisnica z pojednávania 21.11.2016 vo veci vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 17C/147/2015 a rozhodnutie Finančného riaditeľstva SR zo dňa 15.4.2013 nie sú ani uvedené ako dôkazy, na ktoré sa odvoláva žalovaný v rámci svojej procesnej obrany a súd prvej inštancie ich ako keby vôbec nebral do úvahy. To zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Postupom súdu prvej inštancie došlo k ustáleniu nesprávnych skutkových zistení a v nadväznosti na to súd nevykonal správne právne posúdenie veci. Vyjadroval sa aj k hodnovernosti výsluchu svedka Ing. W.Y. X. a poukázal na to, že napriek skutočnostiam uvedeným v čestnom vyhlásení, kde prehlásil, že na pána H. ako na konateľa žalovaného nebol v súvislosti s podpisom uznania záväzkov voči spoločnosti žalobcu vyvíjaný žiaden nátlak, následne vo svojej svedeckej výpovedi potvrdil, že sa nezúčastňoval pri podpisovaní listín o uznaní dlhu. Pokiaľ by bol súd prvej inštancie správne postupoval a správne vyhodnocoval výpovede a vykonal aj výsluch svedkyne Q. U., nevyhnutne by musel dospieť k záveru, že nárok uplatnený žalobcom je premlčaný z dôvodu vzniesenia námietky premlčania a absencie slobodnej a vážnej vôle konateľa žalovaného pri podpisovaní uznania dlhu. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. K odvolaniu sa žalobca písomne vyjadril s tým, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, odvolanie za nedôvodné a účelové a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP. V prvom rade žiadal, aby bolo preskúmané, či odvolanie bolo podané v zákonnej lehote vzhľadom k tomu, že je datované dňom 11.7.2018 a posledným dňom na podanie odvolanie bol 12. júl 2018. Pokiaľ napádal hodnotenie svedecké výpovede svedka Ing. Š. súdom prvej inštancie, tak žalobca uviedol, že ani v jednom konaní, ktoré sa medzi stranami sporu vedú, tento svedok netvrdil, že nevie pri ktorých uznaniach záväzku bol prítomný, ako to nepravdivo žalovaný uvádza v odvolaní. Vo výpovedi tohto svedka nie sú žiadne nezrovnalosti naopak, konzistentne potvrdzuje skutkový stav, ktorý od počiatku žalobca uvádza. Tento svedok je bezúhonnou osobou, poslancom Mestského zastupiteľstva v Kežmarku, ktorý tak u zamestnávateľa ako aj vo svojom okolí požíva značnú úctu a dôveru. Jeho výpovede s obsahom výpovede svedka pána X. ako aj konateľa žalovaného pána U. a žalovaný ničím nepreukázal svoju údajnú nedôveryhodnosť svedkov, preto ani súd prvej inštancie nemal dôvod obšírne sa týmto účelovým a nedôvodným tvrdením zaoberať v odôvodnení rozsudku. Žalovaný si počas celého konania zamieňal osobu žalobcu s iným subjektom a to spoločnosťou INGOS, a. s. a tejto spoločnosti sa týka i rozhodnutie Finančného riaditeľstva SR z 15.4.2013, s ktorým rozhodnutím sa ako s dôrazom podľa odvolateľa nemal súd prvej inštancie riadne vysporiadať. V bode 47. odôvodnenia napadnutého rozsudku, pritom súd prvej inštancie správne

konštatuje, že obrana žalovaného, že jeho dlh mal zaniknúť zápočtom s pohľadávkou žalovaného voči spoločnosti INGOS, a. s. nebola ničím preukázaná. Súd teda sa riadne vysporiadal so všetkými relevantnými a vykonanými dôkazmi a vyjadreniami sporových strán a odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP nemohol byť naplnený. Čo sa týka svedkyne navrhovanej pani V. U., tak adresa pobytu tejto svedkyne nebola známa, pretože napriek snahe súdu je predvolať, táto sa nedostavila, žalovaný ktorý tento výsluch tejto svedkyne navrhol ju na pojednávanie v zmysle CSP nezabezpečil a preto žalobca súhlasí s konštatovaním súdu prvej inštancie v bode 41. odôvodnenia rozsudku, že žalovaný mal dostatočný časový priestor, aby pokiaľ považoval výsluch tejto svedkyne za dôležitý, takýto dôkaz zabezpečil. Žalobca napokon opakovane namietal opodstatnenosť tohto výsluchu, keďže pani U.Á. už nepracovala u žalobcu asi pol roka predtým, ako došlo k podpísaniu žalovaným napadnutého uznania a teda ani nemohla byť prítomná pri jeho podpise a nemohla mať vedomosti o okolnostiach podpisu. Nie je preto naplnený ani dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP. Rozhodujúcim faktorom v spore je, že žalovaný nepreukázal žiaden nátlak, ktorý by mal za následok neplatnosť právneho úkonu, a to uznania záväzku žalovaného a nezvládol tak dôkazné bremeno. Pokiaľ by aj žalobca nepredložil žiaden dôkaz bez ohľadu na výpovede svedkov a konateľa žalobcu, bolo povinnosťou žalovaného nátlak preukázať a toto sa nestalo.

17. K vyjadreniu žalobcu k odvolaniu sa opätovne písomne vyjadril žalovaný, ktorý v podstate zotrval na svojich tvrdeniach a argumentoch.

18. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci nie sú preukázané a rozsudok je vecne správny, preto odvolací súd napadnutý rozsudok podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 21.5.2020 po predchádzajúcom zverejnení miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli a webovej stránke súdu v súlade s ust. § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP.

19. Žalovaný v odvolaní uplatnil odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/ , h/ CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd nedostatočne odôvodní svoje rozhodnutie, t.j. že dôvody rozhodnutia nespĺňajú požiadavky kladené ustanovením § 220 ods. 2,3 CSP. Vyhodnotenie potencionálnej relevancie navrhovaného dôkazu, ako aj prípustnosť jeho vykonania (odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. e/) je úlohou a doménou súdu. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vložil.

20. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu v konaní z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok žalovaného vymedzených v podanom odvolaní dospel k záveru, že odvolanie nie je opodstatnené a uplatnené odvolacie dôvody nie sú preukázané. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 191 a nasl. CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správne závery o právach a povinnostiach sporových strán. Uplatnený nárok správne právne posúdil a dospel k správne záveru, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a odvolací súd nezistil ani pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces, ani žiadnu z procesných väd konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

21. Podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky žalovaného nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Na zvýraznenie správnosti rozhodnutia dodáva:

22. Podstatou odvolacích námietok bolo tvrdenie žalovaného o čiastočnom premlčaní nároku žalobcu pre neplatnosť uznania dlhu a o započítaní pohľadávky žalovaného voči spoločnosti INGOS, a. s.. Odvolací súd skutočne sa starostlivo a podrobne oboznámil s obsahom súdneho spisu, osobitne s výpoveďou konateľa žalovaného T. H..B..H., ktorý podpisoval uznania dlhu a sám najlepšie mohol popísať o pocite nátlaku a neslobody pri podpisovaní uznání, čo skutočne aj urobil. Z jeho výpovedí však absolútne nevyplynula taká okolnosť, čo by len v malej miere spochybňovala jeho slobodné rozhodnutie uznanie podpísať. Odvolací súd má pritom na mysli také slobodné rozhodnutie, ktoré nie je urobené pod nátlakom žalobcu, pretože aj si subjektívne sám konateľ žalovaného vyhodnotil, že je potrebné podpísať uznanie z dôvodu svojej dobrej reputácie, nezakladá to nátlak, aký má na mysli ustanovenie zákona. Na tom podľa názoru odvolacieho súdu nič nezmení ani prípadný výsluch označenej svedkyne U., ktorej napokon účasť žalovaný nezabezpečil napriek dostatku času.

23. Ohľadne kompenzácie pohľadávok taktiež konateľ žalovaného vypovedal sám, hovoril len o časti provízie, ktorá mala byť kompenzáciou, že išlo o džentlmenskú dohodu a za takýchto okolností je ťažko hovoriť o výške nájomného a vynechať výšku provízií. Tiež uviedol: „Podľa mňa nemá zmysel zaoberať sa v ďalšom o výškach provízií, keďže pre obe strany je to strata času.“ (Zápisnica o pojednávaní zo dňa 21.11.2016, str. 220 súdneho spisu). Jednoznačne je preto správny záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní súvisu s pohľadávkou žalovaného voči spoločnosti INGOS, a. s.. Aj preto je aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu žalovaného na prerušenie konania správny a dôvody a argumenty ohľadne trestného oznámenia pre tento spor právne nepodstatné.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu (vrátane súvisiacich výrokov o trovách konania) ako vecne správny potvrdil.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1,2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP. Žalovaný nebol so svojím odvolaním úspešný, preto má úspešný žalobca nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).